

[Erling Dinesen.]

pege på, at allerede da vi sidste år behandlede omskolingsloven, gjorde jeg opmærksom på, at der var behov for en videre ramme for omskolingen end den, der dengang blev indført i loven, og som for så vidt bliver stadfæstet gennem lovforslaget her. Vi kunne ikke blive enige om det sidste gang, og vi har altså heller ikke kunnet opnå enighed om ændringer på dette felt i udvalget. Det, jeg så personlig håber på, er, at det udvalgsarbejde, som arbejdsministeren nu sætter i gang, må resultere i, at vi får nye og bedre muligheder både for uddannelse i al almindelighed og for omskoling, og jeg håber, at dette udvalgsarbejde vil blive fremskyndet mest muligt. Arbejdsministeren har tilkendegivet, at det måske vil tage 2-3 år. Jeg håber ikke, det bliver tilfældet, og jeg mener også, det skulle være muligt at gennemføre dette udvalgsarbejde på væsentlig kortere tid.

Jeg vil gerne understrege, at omskolingsproblemerne jo er af ganske særlig betydning for titusinder af kvinder ud over landet, det gælder ikke mindst mange gifte kvinder, som gerne vil ud på arbejdsmarkedet. Nogle af dem har været det før, andre har aldrig været det, og der bør gives de bedst mulige omskolingsmuligheder, herunder også økonomisk støtte for at klare denne opgave. Der ligger en vældig arbejdskraftreserve her, som vi formentlig får brug for i de kommende år.

En anden ting i denne sammenhæng, som jeg vil understrege, er, at det må være naturligt med en rimelig og forsvarlig kvinde-repræsentation i dette udvalg.

Vi har videre drøftet Sandmoseskolen oppe i Nordjylland, og vi er tilfredse med løfter om, at skolen igen vil stå til rådighed for mere lokale formål, f. eks. kloakeringskursus og svejsekursus. Derimod beklager i alt fald jeg, at arbejdsministeren ikke vil være med til at forbedre støtten til specialarbejderuddannelsen i al almindelighed, herunder også omskoling og efteruddannelse.

Jeg nævnte ved første behandling, at finansieringen burde være en samfundsopgave, og det mener jeg fortsat. Som bekendt har de faglige organisationer ønsket en forhøjelse af statens driftstilskud til skolerne fra 85 pct. til 90 pct., og det synes jeg er

meget beskedent. Jeg ville finde det både naturligt og rimeligt, om staten betalte det hele ganske på samme måde, som man gør det på mange andre uddannelsesområder. Jeg kan stadig ikke se, der er noget rimeligt i, at f. eks. et enkelt forbund, som i overvejende grad repræsenterer ikke-faglærte arbejdere, hvert år skal betale millionbeløb til støtte for disse skoler og til støtte for denne uddannelse. Den uddannelse, som foregår på specialarbejderskolerne, er af meget stor samfundsmæssig betydning, og herudover er den også i særlig grad til gavn for arbejdsgiverne. Disse synspunkter har vi altså ikke kunnet trænge igennem med på nuværende tidspunkt. Vi håber, at det lykkes på et lidt senere tidspunkt.

Da lovforslaget imidlertid indeholder visse forbedringer, vil vi stemme for det, og det samme gælder det ændringsforslag, som er stillet af arbejdsministeren.

Simonsen: Jeg skal ikke knytte mange kommentarer til lovforslaget her ved anden behandling, det indstilles jo til vedtagelse af et enigt udvalg, men jeg vil dog gerne komme med nogle enkelte kommentarer til spørgsmålet om det udvalg til undersøgelse af en videregående omskolingsordning, som hr. Erling Dinesen har nævnt, og som er omtalt i den afgivne betænkning.

Det er jo rigtigt, som hr. Erling Dinesen også nævnte, at den henvendelse, som vi i udvalget fik fra landboforeningerne og husmandsforeningerne, har gjort et ret stærkt indtryk på os og vel også nok har givet os en stærkere fornemmelse, end vi før har haft, af, at de omskolings- og efteruddannelsetilbud, som vi i dag er i stand til at præstere, i virkeligheden er af for kort varighed og derfor ikke har mulighed for virkelig at løse problemerne for en række mennesker, som, når de er kommet op i årene, bliver udsat for forlis på deres arbejdsplads, det være sig selvstændige erhvervsdrivende, landmænd eller strukturramte lønmodtagere, ligesom det også i stor udstrækning kan være kvinder, som ikke er forlist i deres arbejde, men som på et senere tidspunkt har ønsket at vende tilbage til en stilling i erhvervslivet. Her er der, som det også er påpeget fra landboforeningernes og husmandsforeningernes side, behov for længerevarende omskolingstilbud, som virkelig kan